

at jeg vilde meget tilraade, at Ministeriet vilde være meget varsomt til at sige nej, naar den paagældende Kommune siger ja til at understøtte en eller anden, der endnu ejer enten Hus eller lidt Penge, og jeg skulde tage meget fejl, om den højtærede Minister ikke i et eller i nogle enkelte Tilfælde har gjort dette, idet det er sagt, da paagældende ejer saa og saa mange Hundrede Kroner, vil man i dette Tilfælde ikke kunne tilstaa Alderdomsunderstøttelse. Det er muligt, at jeg tager fejl, det er muligt, det er fra Overøvrigheden, denne Resolution er fremkommen; men at der er Tilfælde af denne Art, er jeg ganske vis paa, og det er det, der støder mig, idet jeg gerne vilde hørde, at det er urigtigt, at Overøvrigheden eller Ministeriet vil nægte Kommunen at give Alderdomsunderstøttelse, naar Kommunen mener, den bør gives. Det er dog en given Sag, at de kommunale Raad er dem, der bedst kunne bedømme den paagældendes særlige Forhold under et. Det var altsaa kun dette ene, jeg vilde henstille til den højtærede Minister: ikke uden ganske specielle Grunde at sige nej, at nægte en Understøttelse, naar Kommunalbestyrelsen vil give den.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Ær): Det Indtryk, jeg har faaet af den Forhandling, der er ført her i Salen, har i det store og hele været dette, at man har været enig om, at der var Anledning til at tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, fordi Sagen var stor nok til at kræve mange Kræfter vedblivende sat ind paa den, og fordi der ogsaa var fremkommet en Række Erfaringer og deraf flydende Tanker og Meninger om Loven og dens Virkninger, som der kunde være Anledning til at faa et Overblik over for om muligt ud fra en Erkendelse af Tilstanden, som den er, at naa til en Afgørelse af, hvorledes de næste Skridt burde være. Ja, selv om det er det ærede Medlem ved Siden af mig, som i saa høj Grad endnu bekæmper Princippet i Loven, saa har ogsaa han ment, at der ingen Mulighed var for at komme bort fra Loven og dens Udgangspunkt, og at man derfor maatte gøre det mest mulige for at faa det mest mulige ud af den. Jeg har altsaa faaet det Indtryk, at man fra alle Sider har Fornemmelsen af, baade at man allerede gennem Loven, som den nu er, opnaar en Del Gode; og paa den anden Side, at den ogsaa har store Mangler, som det er naturligt at søge at raade Bod paa. Men naar det er Tilfældet, saa haaber jeg ogsaa, at der skulde kunne komme noget ud af Sagen, nu da den er tagen op. Jeg gaar ikke i den Illusion, at det er en

Sag, der skulde kunne redigeres i en Haandevending, saaledes som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgtreds (Wissen) opfordrede Forslagsstillerne til at gøre. Naar vi ikke have gjort det, saa er det, fordi vi have opfattet det som en Sag, der ikke maa behandles som en Dilettantopgave, man skulde forsøge at løse uden ad rette Vej at have tilvejebragt det fornødne omfattende Grundlag for en Løsning. Nej, vi mente, at det var vor Opgave først at skaffe det nødvendige tilstrækkelige Materiale, der saa kunde sætte Tanker i Bevægelse og modne Planer. Det er derfor med velberaad Hu, at vi ikke ere gaaede videre med Udformningen af vore Ønsker, end stet er, og heller ikke i Djeblilket føle os kaldede til at gøre det; men naar Sagen altsaa maa have en Fremtid for sig, inden den føres til Afslutning, saa tror jeg, det er godt, at der er banket paa i denne Retning. Der vil jo dog nu være en saadan Situation, at man vil kunne gøre et stort Stykke forberedende Arbejde, og jeg tænker, det skal gaa saadan, at efterhaanden som Materialet indsamles og kommer til at foreligge, vil der ud af det danne sig visse almene Synspunkter, som selv de maaste kunne gaa med til at arbejde videre med, som nu i dette Djeblilke udtale, at det forekommer dem, at der intet eller næsten intet Haab er om, at der kan foretages en Revision af Loven. Derfor har jeg det Indtryk, at vi i Virkeligheden have Grund til at være tilfredse med den Modtagelse, dette Lovforslag har faaet ogsaa med den Interesse for Sagen, som fra forskellige Sider her er kommen til Orde, jeg skal særlig henvise til den Barme, hvormed det ærede Medlem for Bøstervig (H. Andersen) tilfagde det Arbejde, der maatte gøres, sin Understøttelse overalt, hvor der kunde være Tale om virkelig at faa Loven forbedret.

Der er et, jeg ikke kan forstaa, og det er den Modsigelse, man fra flere Sider har fundet mellem de Præmisses, jeg i mine Bemærkninger byggede paa, og det Lovforslag, her foreligger. Ja, hvis de almindelige Betragtninger over Alderdomsunderstøttelseslovens Virkninger havde gaaet ud paa den Konklusion, at dette Lovforslag skulde raade Bod paa alle de Mangler, der indeholdes i Loven, saa er jeg enig i, at der vilde være en skrigende Modsigelse mellem Præmisses og Konklusion, men Præmisserne vare netop at paavise disse Forhold for derudfra at gøre den Slutning, at Sagen i sin Helhed maatte tages op, og at man ikke skulde blive staaende ved den enkelte Side af Sagen, Lovforslaget omfatter, hvis Formaal saa at sige var at afgive det Middel, gennem hvil-